

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/9/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514010128
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2514010128.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Daniely Šramelovej a JUDr. Martina Žovince v trestnej veci obžalovaného R. R., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 13.8.2014, č.k. 2T/42/2014-71, na verejnom zasadnutí dňa 10.3.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania okresného prokurátora , ako i obžalovaného R. R., nar. XX.X.XXXX z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany rozsudkom zo dňa 13.8.2014, č.k. 2T/42/2014-71 rozhodol tak, že obžalovaného R. R. uznal za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že v období od mája 2013 až do 13.08.2014 si ako otec maloletého dieťaťa X. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., T. XX, riadne neplnil vyživovaciu povinnosť, napriek tomu, že mu vyplýva zo Zákona o rodine a ktorej rozsah mu bol určený rozsudkom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 12P/4/2012 zo dňa 17.03.2013, právoplatným dňom 23.04.2013, tak, že je povinný prispievať na výživu maloletej X. sumou 70,- Eur mesačne, ktoré je povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky M. F., hoci vedel o existencii vyživovacej povinnosti a túto povinnosť si riadne neplnil, o svoju dcéru sa inak nestaral a nezaujímal, pričom v tomto období preukázateľne neprejavoval snahu riadne sa zamestnať, ani sa nezaevidoval na príslušnom úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, teda nevyužil všetky možnosti na to, aby si svoju zákonnú povinnosť v reálne možnej výške splnil, čím za uvedené obdobie dlhuje na výživnom M. F. sumu v celkovej výške 1.050- Eur.

Za to ho odsúdil podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.

Rozsudok odôvodnil tým, že na základe obžaloby podanej Okresnou prokuratúrou Piešťany dňa 11.04.2014 na Okresný súd Piešťany vykonal súd na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne M. F., oboznámením listinných dôkazov, ako aj ďalšieho obsahu spisu. Obžalovaný R. R. na hlavnom pojednávaní uviedol, že pracuje od mája 2013 len brigádnicke, týždeň - dva, niekedy si privyrobí. Čo sa týka úradu práce, tak odtiaľ ho vyradili, lebo sa zabudol prihlásiť. Od mája 2013 nemaródiť, ani nebol na žiadnej operácii. Nemá peniaze na výživné, je mu to ľúto. S maloletou X. sa nestretáva, svokra ho tam nechce púšťať. Nerozišli sa dobre. Na brigádach zarobí okolo 80,- až 100,- Eur mesačne. Žije s družkou, ktorá ma plnoleté deti, deti s ňou nemá. Nefajčí, nemá žiadne finančné prostriedky, nemá žiadny hnuťelný ani nehnuteľný majetok ani vozidlo, momentálne nemá z čoho výživné zaplatiť.

Svedkyňa M. F. uviedla, že od mája 2013 až do júla 2014 obžalovaný nič z výživného na maloletú X. neuhradil. Dlh je do 13.08.2014 vo výške 1.050,- Eur. Nijakým iným spôsobom na výživu X. neprispieval. Dcéрку videl naposledy tak pre dvomi rokmi.

Z rozsudku Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 12P/4/2012 vyplynulo, že obžalovaný je povinný uhrádzať výživné na maloletú X. vo výške 70,- Eur, vždy do 15-teho dňa v mesiaci k rukám M. F.. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.04.2013. Zo správ na obžalovaného vyplynulo, že nie je poberateľom dávok v hmotnej núdzi, a tak isto nie je v evidencii uchádzačov o zamestnanie, vyradený bol pre nespôluprácu dňa 05.02.2012. Naposledy pracoval do 17.07.2013 na dohodu, necelý mesiac.

V súčasnej dobe nie je nikde zamestnaný.

Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný od mája roku 2013 si ako otec maloletej dcéry X., až do vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci úmyselne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, čím naplnil všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona. Z takéhoto konania je obžalovaný usvedčovaný jednoznačne výpoveďou svedkyne M. F.. Sám obžalovaný potvrdil, že výživné neuhradil. Obranu obžalovaného spočívajúcú v tom, že robil len brigádnicke, nemal preto výživné z čoho platiť, mal súd za účelovú. Vyživovacia povinnosť má prednosť pred všetkými záväzkami a povinnosťami obžalovaného a preto mal svoju nepriaznivú situáciu riešiť ihneď po jej vzniku. Obžalovaný je zdravý, nemal žiadne zdravotné problémy po celý čas, čo neplnil výživné, teda nič mu nebránilo v tom, aby pracoval a svoje povinnosti si riadne plnil.

Pri výmere trestu postupoval súd podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, pričom zobral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho zavinenie, pohánku, príťažujúce okolnosti, pohľadájúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Obžalovaný je osobou dva krát súdne trestanou, z toho jedno odsúdenie má amnestované. V súčasnosti spláca peňažný trest uložený mu Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom, pre trestný čin podľa § 289 odsek 1 Trestného zákona a § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona. Podľa § 36 Trestného zákona súd zistil u obžalovaného jednu pohľadájúcu okolnosť uvedenú pod písmenom l), teda že priznal trestnú činnosť a túto úprimne oľutoval. Z príťažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona súd zistil jednu, a to uvedenú pod písmenom m) tohto paragrafu, teda že bol už za trestný čin odsúdený. S poukazom na uvedené súd pri výmere trestu vychádzal zo základnej trestnej sadzby uvedenej v § 207 odsek 1 Trestného zákona a v tejto vymeral obžalovanému prevýchovný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace s tým, že mu tento za splnenia podmienok uvedených v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, nakoľko túto súd považoval za dostatočnú na to, aby obžalovaný preukázal schopnosť viesť riadny život, zamestnať sa a samozrejme plniť si svoju vyživovaciu povinnosť.

Proti vyhlásenému rozsudku podal priamo na hlavnom pojednávaní, bezprostredne po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie proti výroku o vine aj treste a prokurátor proti výroku o treste. Obžalovaný svoje odvolanie bližšie neodôvodnil. Prokurátor svoje odvolanie písomne odôvodnil v podaní zo dňa 4.9.2014 (č.l. 77-78), v ktorom uviedol, že sa s uloženým trestom nestotožňuje, nakoľko obžalovanému nebola podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona uložená povinnosť v skúšobnej dobe zaplatiť dlžné výživné, pričom v danom prípade bolo potrebné takúto povinnosť uložiť. Takto uložený druh trestu spolu s povinnosťou zaplatiť dlžné výživné by zodpovedal všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v paragrafe 34 ods. 4 Trestného zákona a bol prispôsobený aj na dosiahnutie účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona. Takéto rozhodnutie prihliada na záujem maloletých detí spočívajúcich v zaplatení dlžného výživného obžalovaným. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré bolo nariadené na rozhodnutie o odvolaní sa obžalovaný nezúčastnil a prokurátor zotrval na podanom odvolaní a jeho v písomnom odôvodnení. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317, ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd v zmysle § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali prokurátor a obžalovaní ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výrokom rozsudku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Konanie na súde I. stupňa bolo podľa názoru odvolacieho súdu vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo obžalovanému zaručené právo na spravodlivý súdny proces. V tomto smere nenapádali odvolatelia konanie na prvostupňovom súde.

K odvolaniu prokurátora krajský súd uvádza, že použitie ustanovení podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona je fakultatívne a založené vždy na individuálnom posúdení prípadu. Uloženie takejto povinnosti, spolu s trestom musí napĺňať niektorý z účelov trestu, ktorý sleduje ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona. Povinnosť, ktorej uloženia sa dožaduje prokurátor má podľa odvolacieho súdu zmysel v prípadoch, keď jej uloženie je reálnou hrozbou pre obžalovaného, že v prípade jej nesplnenia môže dôjsť k premene podmiennečného trestu odňatia slobody. Pod vplyvom tejto hrozby si obžalovaný potom dodatočne splní svoju vyživovaciu povinnosť.

V prípade obžalovaného R. R. to tak nie je. Z jeho výpovede v prípravnom konaní, ako i na hlavnom pojednávaní, ako i z ostatných oboznámených listinných dôkazov vyplýva, že tento obžalovaný má ľahkovážny a nezodpovedný prístup k plneniu si svojej zákonnej vyživovacej povinnosti, čo v konečnom dôsledku viedlo k jeho odsúdeniu. Účelom trestného konania v prípade prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, je tiež primäť povinnú osobu, aby plnila svoju zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovvať iného, k čomu smerujú i osobitné ustanovenia § 86 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona o účinnej ľútosti. Tento účel sa však v priebehu trestného konania nepodarilo naplniť, nakoľko obžalovaný si dodatočne nesplnil svoju ryžovaciu povinnosť a to ani sčasti. Niet teda z čoho predpokladať, že po uložení povinnosti zaplatiť dlžné výživné skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia by si takúto povinnosť plnil. Odvolací súd považuje za neúčelné v rámci ukladania trestu, ukladať takej povinnosti obžalovanému, o ktorej sa dá dopredu s veľkou mierou pravdepodobnosti predpokladať, že ju nebude ochotný alebo schopný splniť. Jej uložením teda nebude zabezpečený ten účel, ktorý vo svojom odvolaní uvádza prokurátor ktorý predpokladá i Trestný zákon. I bez uloženia takejto povinnosti si môžu oprávnené osoby vymáhať svoju pohľadávku proti obžalovanému ako povinnej osobe v rámci exekučného konania. Trestné konanie v tomto prípade tak splnilo iba svoju úlohu trestnoprávneho postihu za protiprávne konanie obžalovaného.

Pokiaľ ide o odvolaní obžalovaného, ktoré podal čo do viny aj trestu a ktoré bližšie neodôvodnil, odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, ktorý je potrebný na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Z takto vykonaného dokazovania potom dospel prvostupňový súd k správny skutkový a právny zisteniam, ktoré dostatočne miere uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto rozhodnutie o vine obžalovaného, ako i uloženom treste považuje odvolací súd za správne a zákonné.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a závery, odvolací súd odvolanie prokurátora i obžalovaného proti napadnutému rozsudku Okresného súdu Piešťany v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.